
Point of constant departures

Point of constant departures

My *use* of languages, has diverse entry points and expressions, both in terms of which languages (Swedish, English) and in what way I use them (academic, poetic) but also the language of doing (sound, movement, performance, text). In the following essay, I will in different ways be doing-writing languages. If you read the words you might be able to hear the sound.

Having no economical funds and working with community-based projects, I want to acknowledge: I am always dependent. Social skills, economic skills, administrative skills and artistic skills, are needed. We go far beyond the term interdisciplinary, even transdisciplinary. And I write a lot of proposals.

Proposal 1.

I'm interested in the beating of my heart, in the beats and vibrations of all things queer. In order to let go of the fear of non-vibration, I need to realize that everything is connected in its smallest movements. It's a process of exploring how everything can merge with my bodily desire without claiming or fixing our positions and/or subjectivities. This can only happen in a location, position and state where a structure of non-domination, instability and impermanence is the foundation. I am focused on my body's encounter and merging with, for example, the ocean's vibrating waves, winds and sounds. The aspiration and urge for my body's vibrations and desires to pierce into the embracing moment can imaginably/conceivably be performed by a scream and/or a cry, a volcanic release; the possibility for one force to join another force to enable a dissolution into the pluralist togetherness. This is becoming(-with) through writing-sounding-performing the scream.

This led to a performance.

The *embracing moment* is when I will realize our oneness, when I am no longer afraid of my fears, when I am letting go. The pluralist togetherness is a oneness; I understand it not as an identity, but rather as a cluster-like organism in its diversity, just like lichen which are spread all over the world. *Becoming*, which is a concept Niels Bohr elaborated on, and that Karen Barad is later relating through, is a means to claim that nothing preexists, subjects or objects (if there is a division)¹. Everything exists due to its constant becoming. Donna Haraway (2016) further writes about how a *becoming-with* - which means that there is a multi-existent 'we' - is always connected to an Earthly ecological community, and that separation is a fallacy².

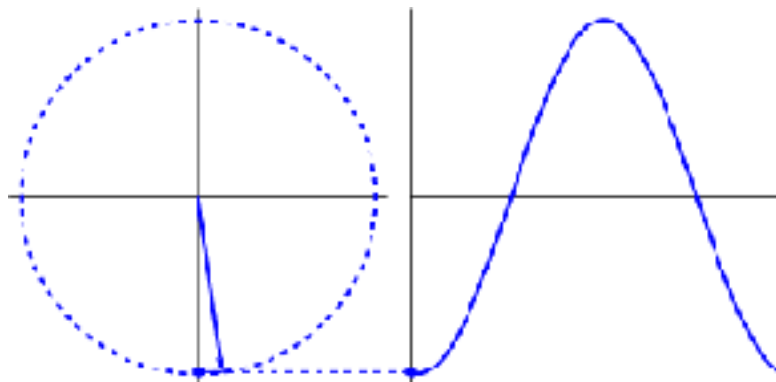
¹ https://www.uio.no/studier/emner/sv/sai/SOSANT4400/v14/pensumliste/barad_posthumanist-performativity.pdf, (hämtad 2018-03-10)

² Haraway, *Staying with the trouble: Making Kin in the Chthulucene*, s. 12.

The *scream* is a continuum and, in other words, would be better understood as *screaming*. The screaming is a transformation of vibrating air particles, aka. sound waves. So, is this very text, a wave, part of a larger political movement towards a dissolution of binaries and the belief in an identity?

Yes; and it is not only aligned with my artistic practice-theory, it's also about my belief: a belief in the becoming-with and existence of all things in this world, through their constant *intra-actions*. Intra-action understands agency not as an inherent property of an individual or human to be exercised, but as a dynamism of forces (Barad, 2007, p. 141) in which all designated 'things' are constantly exchanging and diffracting, influencing and working inseparably³. *Agency* according to Barad is understood as a relationship and not as something that one "has."

All departures are waves - indestructible movements - everlasting energies.

³ <http://newmaterialism.eu/almanac/i/intra-action> (Hämtad 2018-02-28)

To be specific - I am also an apparatus

I would like to continue by positioning myself with help of Donna Haraway, who pushes us to acknowledge our situatedness in this world. This is my response to her call for us to be specific.

“We have to be specific⁴. To take a stand. We have to tell a specific story⁵. Therefore we need to come together. To be together. To spend timespacematter together. To build strength. To find the movements, words and materials that can hold and unfold this story. Make it live, to keep us alive”⁶.

I will be specific. This is a story of healing from complex trauma. This is a part of my life, always has been, and always will be in some way. If I hadn't spent time with some of the openhearted and courageous persons that I have the privilege to know, I would never have had the strength to de-anchor and sail through the waves. Since this essay doesn't include an 'Acknowledgements' section, I now want to give love to some special people. My mother, my brothers, Tiina, Malin, Mira, Ingrid, Lo, Charlotta, Claude, Margaretha, Anneli, amongst many more. Without you I wouldn't have continued with the constant departures. As I write this, the afternoon sun lingers in my living room and leaves warmth and brightness on my right cheek, my hand, the desk. The snow on the balcony makes it almost impossible to look out through the window, I'm dazzled by all the light.

According to Barad, everything is connected and entangled, with everything else. Therefore, one can say that any act of observation makes a "cut" between what is included and excluded, from what is being considered. Thus, nothing is separate from anything else, but separations can happen *temporarily*, long enough to observe / enact a “thing” in order to gain knowledge.⁷ Depending on all kinds of entangling intra-actions this text, amongst everything else, is specific in all its diffractions⁸, i.e. specific in its temporality and becoming (-with). This is a cut.

While I consider myself to be an *apparatus*, this computer screen is also one, as are the languages and, actually, I would suggest that our very existence is an apparatus, which makes this text never an objective thing, story, or essay. When I am writing, I have in mind that any theory which ignores practice is either wrong, or can't fully be understood as a theory. In a traditional view on science and/or theory, the practical part (e.g. *measuring* something), is seen as something objective/transparent and therefore is not affecting the result. What Barad is contemplating is that the mechanics/equipment used in an observation-situation, has to be considered as a “thing” affecting the out-come. Nothing is ever objective, but should rather be seen as a *phenomenon* and Barad says, “...using this apparatus cannot be attributed to some abstract independently existing “object” but rather is a property of the phenomenon—the inseparability of “observed object” and “agencies of observation.”⁹

⁴ Terranova, *Donna Haraway: Story Telling for Earthly Survival*, (2016).

⁵ Ibid (2016)

⁶ Arnell and author, Unpublished source (2017)

⁷ Barad, *Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning*, s. 83

⁸ Ibid, s. 88

⁹ *Journal of Women in Culture and Society* 2003, vol. 28, no. 3

In *Meeting the Universe Halfway* (2007) Barad is trying to point out Bohr's *philosophy of physics*¹⁰, to emphasize his view on theory-practice: "the necessity of including practice within theory."¹¹ In doing so, she aligns her quantum-physics theories with Bohr's notion on philosophy-physics, which provides a fruitful starting point because it involves a critical examination of observation/measurement processes. This means that measurement is a crucial part (and moment, because timespacematter is inseparable) in the construction of knowledge, it's actually where matter and meaning meet. For me this is specifically important when I am asked to write *about* my artistic practice. From my point of view, with the great support from Barad and Bohr, that is impossible. A text would never describe my practice, neither could my art practice describe this text. I see no hierarchy, not even a before and after. This text, therefore, *happens*. Writing this is a part of theorizing-practicing knowledge in this very moment. It happens now and here. To make it clear, I don't write on or about a topic, I write through it. In this process, I suggest, a thinking-through and a diffractive topic arrive, because I keep on writing.

Everything, in its smallest movements, is in a constant state of becoming (-with), and it is in the ray of the greatness of impermanence that I'll hold my surrendering speech.

One molecule said yes to another molecule. That's how it all started. Collaborative work is not only inherent in everything's existence and becoming (-with), it is also a part of my political stand point. I said yes to an invitation.

This led to my participation in the *live* dissertation, within the field of artistic research¹².

Avhandling / Av_handling (Dissertation / Through_action) is the only dissertation within artistic (theoretical-practical) research in Sweden, which did not present the research within a printed matter but instead applied a format of live mediation / documentation—an account in which the questions, hypotheses, methods, procedures and findings lay open and are made available through an embodied, and affective *now*.¹³ The experience of taking part in this liveness, has challenged my understanding on knowledge-making, in its norm-breaking, bone-shaking and community-making entanglements.

¹⁰ (most commonly occurring term "philosophy of physics")

¹¹ Nelson, J (Ed), *Feminism, Science, and the Philosophy of Science*, s. 166

¹² Arnell, *Avhandling/Av_handling (Dissertation/Through_action)*, (2016)

¹³ Arnell, *Unpublished source*, (2018)

*Don't eat candy it's too sweet and honey nothing is sugar in this beat
You better fear the queers
You better fear the queers
Tears drippin' down ya'll
Tears drippin' down ya'll straight people*

*Socialisera, smily va cool
Konsteliten, jag vet var ni bor
Socialisera, svarta kläder trots sol
Konsteliten, lika tuff som en pistol
Jag passerar er, en arme av blickar
Vad vill ni ha av mig - suga eller slicka?
Jag outar på eventen, jag hör värsta flämten
Outar sköna beaten - tro som fan att jag är sliten*

*I am the kingqueen, up your a-hole
I am the beating in your dirty soul
And you need me tonight baby
because this place is so DAMN UPTIGHT*

*You better fear the queers
You better fear the queers
Tears drippin' down ya'll
Tears drippin' down ya'll straight people*

*Positionera, snacka, sippa vin
Konsteliten, det är mästarnas flin
Positionera, i straighta rum för anglofil
Ja, jag är där men det är som pärlor för svin
Jag passerar er, en arme av blickar
Vad vill ni ha av mig - suga eller slicka?
Jag outar på eventen, jag hör värsta flämten
Outar sköna beaten tro som fan att jag är sliten*

*I am the king queen, up your a-hole
I'm the beating in your dirty soul
And you need me tonight baby
because this place is so DAMN UPTIGHT*

*Don't eat candy it's too sweet and honey nothing is sugar in this beat
Don't eat candy it's too sweet and honey nothing is sugar in this beat*

Vågor och hjärtslag

Det finns en trygghet att nå genom otryggheten. Känslöförmimmelser går över efter 90 sekunder¹⁴, så stanna kvar där i otryggheten och låt rädslan komma, tappa kontrollen utan att skräckslaget söka efter att få den tillbaka. Försök att förstå att det är genom kontrollförlust vi läker, då vi möts av det som utmanar oss att komma vidare. Jag upplever det som vågor. Det kommer som vågor över mig. Flash backs som är här och nu, vilket gör dem tillika närvarande i detta ögonblick som i tidigare eller kommande. Jag skulle kalla det en konstant föränderlighet, likt vågor. Energin i sig är odödlig.

Efter en timmes meditation lägger jag min hand på bröstkorgen för att känna hjärtslagen. Rädslan för att känna en icke-vibration eller en vibrationsändring är total. Hjärtstopp eller hjärtklappningar. Ångestfyllt och rent av fobiskt. Jag håller kvar handen medan tårarna kommer. Att fonetik, resonans, reverb och ekon är något jag uppehåller mig med i mitt ljudprogram, är utifrån rädslan av icke-vibrationer, skrattretande. Ångest är en affektiv våg av rädsla och kontrollförlust. I 90 sekunder.

Två personer och många fler material, har påmint mig om något - för mig överväldigande - vilket jag vill diffraktera vidare genom. Den första personen sa, efter ett samtal om min rädsla för att hjärtat ska sluta slå, ”du vet väl om att *allt* vibrerar”. Det kändes som en smäll på käften, men min hand som låg på en bordsskiva i just det ögonblicket förstod att hjärtan finns överallt. Mitt är bara en del av ett oändligt tickande. Den andra personen sa, då vi stod på perrongen, att ”vi (människor) också är våglängder”. Jag fylldes av lycka. Vid detta tillfälle hade jag arbetat mycket med att förstå min och allts oändliga, konstanta transformation. Inte bara genom att genomgå en transformation med hjälp av hormoner och terminologier i form av FTX, icke-binär och kombinationer av XXY utan också att all materia (trauma-materia) ständigt omförhandlas och omförvandlas genom sina möten, till något nytt. Det jag kommit att inse genom både sammanflätningar med vissa delar av kvantfysiken¹⁵ (Barad) och buddismen¹⁶ (Chödrön) är att vi flyter, är rörliga som en flod. Och ibland behöver vi befinna oss i mitten av en kraftig ström, långt från strandkanten, för att känna vår grundlöshet. Att våga vara grundlös och möta det som inom buddismen kallas Shenpa, utan att triggas, är min läkeprocess och en rörelse mot ett tillstånd av acceptans. Chödrön förklarar Shenpa på följande sätt ”...*shenpa*, or the urge, the hook, that triggers our habitual tendency to close down. We get hooked in that moment of tightening when we reach for relief. To get unhooked, we begin by recognizing that moment of unease and learn to relax in that moment”¹⁷.

Genom vår energi - tryckvågor, ljudvågor, vågor av alla dess vibrerande slag - har vi alla en agens, ett aktörskap. För vågor är luftpartiklar i rörelse/r. Dessa ändras ständigt, beroende på tex. temperatur och luftfuktighet. En isande kall vinterdag når min röst inte lika långt. För motståndet är högre i kylig luft. Luftpartiklarna blir låga på energi. Kanske är det därför vi är mer deprimerade här i norr? Jag skriker i alla fall högre i kyligt klimat. Jag är fortfarande jävligt rädd.

Det ledde till ett skrik, en sång.

¹⁴ Chödrön, *Living Beautifully: with Uncertainty and Change*, s 12.

¹⁵ Barad, *Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning*, s. 6

¹⁶ Chödrön, *Living Beautifully: with Uncertainty and Change*, s. 60.

¹⁷ <https://www.lionsroar.com/how-we-get-hooked-shenpa-and-how-we-get-unhooked/> (Hämtat: 2018-03-15)

*34 år för sent men right on time
jag glömmer aldrig vem du var min partner in crime
34 år för sent men right on time
jag glömmer aldrig vem du var min partner in crime*

*varför blev allt som det blev, jag vrider mig mellan lakan
och inuti mig bankar, ja där bankar fan mig satan
den vill ut och slåss, slåss mot nått, jag följer och blir fri
du sa att allting kommer sluta, att slutet är ett skrik*

*Jag skriker högt, lämnar all shit bakom
jag skriker högt, lämnat all shit bakom
konsten, kuken, cashen - nu kommer dem*

*(hjärtat pumpar på, så fucking jävla hårt)
kroppen samlar på en massa skit, dysfori
jag sprang som fan, kända blodig varje jävla mil
träna sönder, söndertränad,
träna sönder, söndertränad,
träna sönder varje bit av en längtan bort*

*Jag skriker högt, lämnar all shit bakom
jag skriker högt, lämnat all shit bakom
konsten, kuken, cashen - nu kommer dem*

*T-et är för lågt, men ångest är för hög
paralyserad i tanken eller är det i en gen
jag är en del av allt, en helhet, men helheten är skev
och jag kan nog va sjuk på grund av samhällets fel*

*Jag skriker högt, lämnar all shit bakom
jag skriker högt, lämnat all shit bakom
konsten, kuken, cashen - nu kommer dem*

När vågen närmar sig stranden, ökar motståndet (vattnet stöter i havsbotten) och vattnet blir komprimerat vilket ger högre vågor och till slut bryts dem. Så om vårt motstånd är tillräckligt hårt kommer energin som färdas genom vågor att brytas, inte dö ut men omvandlas till något annat - ta en annan riktning. För mig är *insikt* mitt motstånd, det som omvandlar ilska och ångest till stillhet, byter riktning på hatet.

Pluralist togetherness

Våg-partikeldualitet, är ett fenomen som beskrivs inom kvantmekaniken, vilket berör vågors och partiklars sätt att röra sig. Förenklat kan sägas att varje ”partikel” inte endast kan förklaras utifrån partikelegenskaper, eftersom den innehar egenskaper av vågor¹⁸. Tidigare har forskare trott att olika fenomen antingen rört sig om vågor *eller* om partiklar, en skulle kunna kalla det för en binär syn på våg- och partikelegenskaper. Det har dock visat sig att det inte riktigt fungerar så.

Det verkar som att våg- och partikelegenskaper ligger på ett spektrum. Om en våg har tillräckligt hög frekvens så beter den sig helt enkelt annorlunda, såpass annorlunda att vi inte förstod det som en våg, utan istället kallade den för en partikel. Så partiklar är egentligen bara väldigt högfrekventa vågor. I praktiken är det fortfarande enklare att betrakta dessa högfrekventa vågor som partiklar, och använda alla de fysikaliska lagar som är utformade i tron om att partiklar finns. Vågegenskaperna är alltså inte mätbara hos högfrekventa vågor (det vi kallar partiklar). Dessa frekvenser är så höga att de ligger utanför det hörbara intervallet, så vi (människor) sänder tyvärr inte ut ljud konstant.¹⁹

Så därför har vi människor (om vi betraktar oss själva som jättepartiklar aka. vågor, vilket såklart kräver grova förenklingar) såpass hög frekvens att vår interferens med varandra är omärkbar. Istället för att förstärka och försvaga andra jättepartiklar, så byter vi riktning och hastighet när vi kolliderar med varandra²⁰ - fast en skulle även kunna säga, med tanke på att vi är högfrekventa vågor, att det är en sanning med modifikation som ”the master narration” *alltid* är.

Vågor krockar inte med varandra, utan påverkar varandra genom interferens, vilket betyder att två vågor kombineras för att bilda en ny våg. Två vågor som möts kan förstärka eller släcka ut varandra, beroende på om de är i fas med varandra eller inte. Om en sinusvåg som går upp (positiv) möter en ”motsatt” sinusvåg som går ner (negativ) summeras vågorna, i detta fallet blir det ett rakt streck (noll, dvs. ingen våg). Det är den fysikaliska förklaringen till t.ex. fasfel. Två vågor som är helt i fas (likadana) och adderas kommer istället ge en dubbelt så hög våg²¹.

Detta innebär alltså att om två ”högfrekventa vågor” kolliderar så ändras deras hastighet och riktning, men om två vågor kolliderar så ändras istället deras styrka (amplitud). Dualismen, den binära uppdelningen av partiklar och vågor är uppenbarligen inte ”korrekt” men fortsätter att användas för enkelhetens skull. Jag tror att vi (människor) är vågor, annars hade inte alla sammanflätningar varit möjligt. Då hade vi bara ändrat riktning och studsat iväg. Snarare än att vara en reflekterande yta som någon studsar mot, känner jag att jag bärs. Jag tror att det endast är språket som upprätthåller dualismen, som är skapare till vårt motsatspars-tänkande, som inskränker alla våra möten genom världen. Om saker är konstant föränderliga finns inget binärt. Det är en omöjlighet. Variabler av XXY är oändliga, föränderliga. Inga partiklar, bara vågor.

¹⁸ Barad, *Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning*, s. 106

¹⁹ Fährlin, Unpublished source, (2018)

²⁰ Ibid.

²¹ Material från föreläsning på Popkollos Musikproducentprogram (2018-02-28)

Vi är de olämpliga, de som varken vill anta ett "jag" eller "de andra" sprungen ur den dominerande berättelsen om identitet och politik. Vi antar inte ert center, för det finns inget sådant. Vill inte gå dit eller anpassa oss efter. Vi är inte en alternativ familj. Vi är något helt annat som inte står i relation till ert definierade "andra". Ni gör också era val, glöm inte det! Att istället förstå att våra vågor, interactions och sammanflätningar bär en potential till en pluralistisk gemenskap, där vi alla blir till genom de minsta vibrationer, som skulle möjliggöra en hållbar och social rättvis värld. En rörelse som förintar "alternativet", vilket enbart existerar i ett binärt tankemönster och som är livsfarligt - ja vi dör.

From a giant homosexual particle to sustainable long-term queer engagement

Due to my queerness I have both suffered from and survived violence. Those positions are not dual. They are positions made by movements I've had to do - the suffering, surrendering and surviving. Movements with my own physical body as well as other movements - political.

14 years old, in a small town in Sweden, I am figuring out the meaning and matter of being queer (long before the word was introduced into the Swedish language and political discourse). I felt alone, a very common feeling, as a giant homosexual particle vibrating of desire and fear. I became a dyke, a hard-core dyke, to protect myself. But yet another sort of violence kept reminding me about how fixed everything is. How I needed to fight to have a female partner to the prom. A battle I never won, but I changed the directions of people's thoughts and future possibilities to not have a gender-constrained prom. I made out with a friend on the middle of the dance floor later on that night, to take our space and rights back. I wasn't aware of the political back then, but I sure had a fighting spirit á la Fucking Åmål.

What if I would have understood that there is nothing to win or lose, that it is all about change. Fighting for that constant change, we need to become great, strong, of-all-frequencies, interfering waves. When all of these smaller waves (aka. 14 year old queer kids), come together and merge, we will spread our healing sound and everlasting energies.

Queer - as in breaking binaries, bigotry, predominant-norms and stability (read as: opposite to changeable) - could be used to overthrow the patriarchy. It's not only through my queerness that I've been violated by patriarchy. I have also met the misuse of that power in the form of domestic violence throughout my childhood. The anger, sorrow and pain (as a result of being harmed) I have to understand and encounter as waves - changeable and instable. Sorrow as a force of healing. Anger can become my restorative breathing. Pain is an ocean.

Through this process of breaking through - waves - I have together with Malin Arnell, started to think about a puddle, when we were at Røst AiR. The residency is based on Skomvær Iland in the Røst archipelago, Northern Norway/Sápmi, (67°North), a stones throw from Nykan nature reserve, and home to one of Northern Europe's largest pelagic seabird colonies. This puddle we call *In Each Other's Company*.

Proposal 2.

We understand *In Each Other's Company* (IEOC) to be(come) something in-between a school, an artwork, an entanglements of kin, a punk band, a dance company for sustainable long-term queer engagements.

We feel a strong need for a company – as an unlearning and re-learning puddle – where we as queer identified intersectional feminist critters can intra-actively merge and become-with. It is especially urgent in this time-space, when it has become clear that the transnational capitalist, anthropocentric and odd-phobic system only melts down the worlds resources, and aims to limit our nature-cultural queer potentials. We want IEOC to hold our ongoing continuum of entanglements; where the moment of connection is unavoidable; where we are attentive to our mutual co-constitutiveness; where we take responsibility for what gets excluded as well as what comes to matter. We imagine IEOC to enact processes of queering causality, agency, relationality,

and dislocate authority, while human and more-than-human body / bodies pursued embodied affinities, and a state of becoming-with.

We also want to follow up on Karen Barad's questions: "What if instability, or rather the indeterminacy of in/stability, is the condition or the possibility of taking a stand? What if the very ground, the "foundation" or judging right from wrong, is a flaming queen, a faggot, a lesbo, a tranny, or gender-queer?"²²

We imagine our "foundation", the puddle, in all its muddiness to function as (a new) starting point which engage itself in the buildup of energy and the creation of new fault lines that disrupt, unsettle, and undermine even the most seemingly solid grounds.

This led to a collaboration, aiming for the pluralist togetherness.

²² Kleinman, "Intra-actions", s. 80

Protest and Survive - to keep us alive

The first impulse to emerge from the silence of the absolute, or the field of pure potentiality, was the sound “OM” or more correctly “AUM,” according to the Vedas (ancient Hindu scriptures). In modern science, they talk about the Big Bang Theory, again sound²³. From this point of view, sound is what created everything, (or everything is sound) even if you believe in a religious or a scientific story about how it all came to life. It all started off with a spark of sound - a vibration. And as I have already described, based on phonetics, one wave (vibrations) will always diversify and evolve. So the creation of the universe is constantly ongoing.

Research on how energy fields can change with the use of an oscillator (cymatic²⁴) was a really simple way of observing how matter comes to life. Since we now understand, through the emerging field of quantum physics, that patterns emerge via waves of energy, the plates were showing the scientist a similar phenomenon. In ancient Sumerian society, this was a known fact. This is why practices like mantra were held in high esteem. The seed syllable, OM, for example, causes a certain frequency to imprint upon the ‘matter’ around it, and thus changes the energy field²⁵.

Over millennia, those who have studied the science of sound, have come to understand that certain frequencies are very healing for the human body. Richard Gordon says “When two systems are oscillating at different frequencies, there is an impelling force called resonance that causes the two to transfer energy from one to another. When two similarly tuned systems vibrate at different frequencies, there is another aspect of this energy transfer called entrainment, which causes them to line up and to vibrate at the same frequency.”²⁶ From this point of view one could say that we need a choir, we need both frequencies - same and different, to make a force with transferring energy but also to stand tall together in a line of protest.

For me, protest songs come into interest here, particularly within the context of potential healing effects. Sound has, since the beginning (whenever that was), put humans in a specific mood. Different music affects people in different ways. Shamanic drumming can create a trance-like state, protest bands are used to fire-up a political community, and a mother’s lullaby soothes a troubled child. Since all matter is just different frequencies of the collapsed wave, or quantum field, then we have the ability to create a different reality with sound²⁷.

Jag vaknar upp efter en natt av mardrömmar. De är våldsamma. Jag är våldsam. Jag har hatat och skrikit mig genom natten, igen. Hur ska jag orka tänka på vilket ”format” min performance ska ha, när jag precis velat döda i mina drömmar? Jag praktiserar våld och sorg på papper. Som blir ljud. Som jag sjunger för er. Som jag sjunger för er i protest. Som jag sjunger för er för att berätta. Som jag sjunger för er för att leva. Vibrationer har en helande effekt. Allt från OM-andet i meditationen till sub-basen som upplevs komma underifrån. Det är som undervattensljud. Dovt, långa ljudvågor. Det enda jag vill är att sluta överleva.

²³ <https://chopra.com/articles/how-to-use-sound-to-heal-yourself> (hämtat 2018-02-13)

²⁴ Research made by Hans Jenny ([https://en.wikipedia.org/wiki/Hans_Jenny_\(cymatics\)\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Hans_Jenny_(cymatics))).

²⁵ <https://upliftconnect.com/why-sound-heals/> (hämtat: 2018-03-09)

²⁶ <http://quantumemergence.com/the-healing-power-of-resonant-frequencies/> (hämtat 2018-03-12)

²⁷ <http://quantumemergence.com/the-healing-power-of-resonant-frequencies/> (hämtat 2018-03-12)

Dissociation²⁸ is a way to survive. We are the trauma survivors. Our current doings are traces from memories we lack; the void speaking up, even screaming out loud, and it's hard to listen and even harder to understand. It is the post-effects of violence, piercing through our body of healing. The healing waves. Some of us can't afford yoga classes but we believe in vibrations. The breathing. Breathing Matters. Breathing Mediations. Breathing Practices. We wake up without breathing.²⁹

The post-effects can be seen as a continuation of vibrations, sinus waves, heart beats, entanglements. It's still hard to say that it should be an after and a before, it's a continuum. To use Barad's words, "Existence is not an individual affair ... time and space, like matter and meaning, come into existence, are iteratively reconfigured through each intra-action, thereby making it impossible to differentiate in any absolute sense between creation and renewal, beginning and returning, continuity and discontinuity, here and there, past and future"³⁰. With this in mind, to speak of a post-something makes no sense, and I as one who has experienced dissociative situations, would say that that specific phenomenon is a good example of showing the diffractiveness of spacetime-matter. The now and here is there, past and future at the same time. What we do/feel/think now is not exclusive to the now or the past, it is fluid just like my gender.

Memories are therefore not a chain of a fixed past that can ever be fully or simply erased, written over, or recovered, but I believe they can become understandable and thereby they have a potential as changing movements. And remembering is not a replay of a string of moments, but an enlivening and reconfiguring of past and future that is larger than any individual.

Remembering and recognizing does not take care of or satisfy, or in any other way reduce one's responsibilities; rather, like all intra-actions, they extend the entanglements and responsibilities of which one is a part.³¹ For me Barad's writings about our *responsibility* are very important, and also where I can align my own work in a concrete way, with her thinking-doing. She emphasizes that the theories she puts forward aim to be understood and used in the realm of social justice. To take responsibility, to tell a specific story and to change the story line is what my lyrics and my actions aim to do. I want to break the story I have kept, for so long as I thought it belonged to me as something permanent and fixed. I speak up to enable a change, not only for myself but for others, through a potential recognition and thereby to give an empowering voice - vibrations, movements and forces.

²⁸ dissociation is any of a wide array of experiences from mild detachment from immediate surroundings to more severe detachment from physical and emotional experiences.

²⁹ Gerge and Lander, *PTSD: en handbok för dig som drabbats av psykisk traumatisering som barn eller vuxen*, s. 56

³⁰ Barad, Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning, preface.

³¹ Ibid.

*Till alla martyrer jag har dödat i mina drömmar
Till alla martyrer jag har dödat i mina drömmar
Till alla martyrer jag har dödat i mina drömmar
till alla fyllor och män jag har försökt att glömma
ni säger: det finns en sanning, en riktig värld, en riktig bild
jag säger: fuck you man!*

*är det nått som är real så är det fucking jag
är det nått som är real så är det fucking jag
ta hand om ert egna jävla hat
det som bygger ert pa-pa-patriarkat*

*ja jag vill leva, jag vill inte dö
ja jag fucking lever nu, jag kommer aldrig dö*

*jag har sett er fall, jag har sett er dö
jag har sett er falla, jag har sett er dö
jag kommer aldrig stå där i samma kö
vi satt tysta och tryckte bakom kulissen
och den käftsmällen, den bränner än
så lyssna, tysta mig aldrig igen*

*är det nått som är real så är det fucking jag
är det nått som är real så är det fucking jag
ta er mansplaining och sug på den
jag drar nu, kommer aldrig gå bakom igen*

*ja jag vill leva, jag vill inte dö
ja jag fucking lever nu, jag kommer aldrig dö*

*Bakom granar och dalar och era ideal - där ligger era barn och gråter
bakom slaget och våldet, står era kvinnor - och de förlåter
och bakom allt det där stod jag - jag bar på sorgen och hatet
men nu bränner jag minnena och er naturromantik
och all er fuckin jävla skit*

*ja jag vill leva, jag vill inte dö
ja jag fucking lever nu, jag kommer aldrig dö*

aldrig dö

Referenser

Tryckta publikationer

- Barad, Karen. 2007. *Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning*. Durham: Duke University Press.
- Barad, Karen. 2003. "Posthumanist Performativity: Toward an Understanding of How Matter Comes to Matter", *SIGNS - Journal of Women in Culture and Society*, vol. 28, no. 3 (Spring 2003): 801-831.
- Chödrön, Pema. 2013. *Living Beautifully: with uncertainty and change*. Boston and London: Shambhala.
- Gerge, Anna and Lander, Kristina. 2012. *PTSD: en handbok för dig som drabbats av psykisk traumatisering som barn eller vuxen*. Vaxholm:Insidan förlag.
- Haraway, J Donna. 2016. *Staying with the Trouble: Making Kin in the Chthulucene*. Durham and London: Duke University Press.
- Hickey-Moody, Anna and Page, Tara (Ed.). 2016. *Arts, Pedagogy and Cultural Resistance- New Materialisms*. London and New York: Rowman & Littlefield
- Kleinman, Adam. 2012. "Intra-actions (Interview of Karen Barad by Adam Kleinman)". *Mousse* 34 (2012): 76-81.
- Nelson, J (Ed). 1996. *Feminism, Science, and the Philosophy of Science*. Springer Netherlands: Kluwer Academic Publishers

Webbaserade referenser:

- <https://chopra.com/articles/how-to-use-sound-to-heal-yourself> (hämtat 2018-02-13)
- <http://newmaterialism.eu/almanac/i/intra-action>. (Hämtad 2018-02-28)
- https://www.uio.no/studier/emner/sv/sai/SOSANT4400/v14/pensumliste/barad_posthumanist-performativity.pdf. Pdf publicerad 2003. (Hämtad 2018-03-10)
- <http://quantumemergence.com/the-healing-power-of-resonant-frequencies/> (hämtat 2018-03-12)

Film:

- Terranova, Fabrizio. 2016. *Donna Haraway: Story Telling for Earthly Survival*.

Livreferenser:

- Arnell, Malin. 2018. *Unpublished source*.
- Arnell, Malin . 2016. *Avhandling/Av_handling (Dissertation/Through_action)*.
<http://dissertationthroughaction.space>
- Fährlin, Alva. 2018. *Unpubliced source*
- Material från föreläsning på Popkollos Musikproducentprogram (2018-02-28)